

Bruxelles, 26 noiembrie 2018
(OR. en)

**Dosar interinstituțional:
2017/0251 (CNS)**

**12848/1/18
REV 1**

**FISC 397
ECOFIN 881**

ACTE LEGISLATIVE ȘI ALTE INSTRUMENTE

Subiect: DIRECTIVĂ A CONSILIULUI de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește armonizarea și simplificarea anumitor norme din sistemul taxei pe valoarea adăugată pentru impozitarea schimburilor comerciale dintre statele membre

DIRECTIVA (UE) 2018/... A CONSILIULUI

din ...

de modificare a Directivei 2006/112/CE

**în ceea ce privește armonizarea și simplificarea anumitor norme
din sistemul taxei pe valoarea adăugată pentru impozitarea schimburilor comerciale
dintre statele membre**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

¹ JO C ..., ..., p.

² JO C ..., ..., p.

întrucât:

- (1) În 1967, când Consiliul a adoptat sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) prin Prima Directivă 67/227/CEE a Consiliului¹ și A Doua Directivă 67/228/CEE a Consiliului², s-a luat angajamentul de a stabili un sistem definitiv de TVA care să funcționeze în cadrul Comunității Europene în același mod ca în interiorul unui singur stat membru. Deoarece condițiile politice și tehnice nu erau încă propice unui astfel de sistem, atunci când frontierele fiscale dintre statele membre au fost eliminate, până la sfârșitul anului 1992, a fost adoptat un regim de TVA tranzitoriu. Directiva 2006/112/CE a Consiliului³ prevede că respectivul regim tranzitoriu trebuie să fie înlocuit cu un regim definitiv.
- (2) În conformitate cu comunicarea sa din 7 aprilie 2016 referitoare la un plan de acțiune privind TVA, Comisia a prezentat o propunere de stabilire a elementelor unui sistem definitiv privind TVA aplicabil schimburilor comerciale transfrontaliere dintre întreprinderi din state membre, regim bazat în principal pe impozitarea livrărilor transfrontaliere de bunuri în statul membru de destinație.

¹ Prima Directivă 67/227/CEE a Consiliului din 11 aprilie 1967 privind armonizarea legislației statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri (JO 71, 14.4.1967, p. 1301).

² A Doua Directivă 67/228/CEE a Consiliului din 11 aprilie 1967 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — structura și normele de aplicare ale sistemului comun de taxă pe valoarea adăugată (JO 71, 14.4.1967, p. 1303).

³ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

- (3) În concluziile sale din 8 noiembrie 2016, Consiliul a invitat Comisia să aducă anumite îmbunătățiri normelor Uniunii în materie de TVA pentru operațiunile transfrontaliere, în ceea ce privește rolul numărului de identificare în scopuri de TVA în contextul scutirii pentru livrările intracomunitare, regimul de stocuri la dispoziția clientului, operațiunile în lanț și dovada transportului în scopul scutirii pentru operațiunile intracomunitare.
- (4) Ca urmare a solicitării Consiliului și având în vedere că va dura câțiva ani până când sistemul definitiv privind TVA pentru schimburile comerciale în interiorul Comunității va fi implementat, aceste măsuri specifice, destinate să armonizeze și să simplifice anumite regimuri pentru întreprinderi, sunt oportune.

- (5) Stocurile la dispoziția clientului se referă la situația în care, în momentul transportului bunurilor către alt stat membru, furnizorul cunoaște deja identitatea persoanei care achiziționează bunurile și căreia îi vor fi furnizate aceste bunuri într-un stadiu ulterior, după ce acestea au sosit în statul membru de destinație. În prezent, această situație dă naștere unei operațiuni considerate livrare (în statul membru de plecare a bunurilor) și unei operațiuni considerate achiziție intracomunitară (în statul membru de sosire a bunurilor), urmate de o livrare „națională” în statul membru de sosire, și necesită ca furnizorul să fie identificat în scopuri de TVA în statul membru respectiv. Pentru a evita acest lucru, în cazul în care operațiunile respective au loc între două persoane impozabile, astfel de tranzacții ar trebui să fie considerate, în anumite condiții, ca dând naștere unei livrări scutite în statul membru de plecare și unei achiziții intracomunitare în statul membru de sosire.
- (6) Operațiunile în lanț se referă la livrări succesive de bunuri care fac obiectul unui singur transport intracomunitar. Transportul intracomunitar al bunurilor ar trebui să fie atribuit doar uneia dintre livrări și numai livrarea respectivă ar trebui să beneficieze de scutirea de TVA prevăzută pentru livrările intracomunitare. Celelalte livrări din lanț ar trebui impozitate și ar putea necesita identificarea în scopuri de TVA a furnizorului în statul membru de livrare. Pentru a se evita folosirea unor abordări diferite în rândul statelor membre, ceea ce ar putea duce la o impozitare dublă sau la lipsa impozitării, și pentru a spori securitatea juridică pentru operatori, ar trebui stabilită o normă comună potrivit căreia, dacă sunt îndeplinite anumite condiții, transportul bunurilor ar trebui atribuit unei singure livrări din cadrul lanțului de operațiuni.

- (7) În ceea ce privește numărul de identificare în scopuri de TVA în legătură cu scutirea aplicabilă livrărilor de bunuri în comerțul intracomunitar, se propune ca includerea în Sistemul de schimb de informații privind TVA (VIES) a numărului de identificare în scopuri de TVA al persoanei care achiziționează bunurile, atribuit de alt stat membru decât cel în care începe transportul bunurilor, să devină, pe lângă condiția de transport al bunurilor în afara statului membru de livrare, o condiție de fond pentru aplicarea scutirii, în loc să fie o cerință de formă. Mai mult, declarația VIES este esențială pentru informarea statului membru de sosire cu privire la prezența bunurilor pe teritoriul său și, prin urmare, reprezintă un element cheie al luptei împotriva fraudei în Uniune. Din acest motiv, statele membre ar trebui să se asigure că atunci când furnizorul nu se conformează obligațiilor sale privind declarația VIES, scutirea nu ar trebui aplicată, cu excepția cazurilor în care furnizorul acționează cu bună-credință, și anume atunci când poate justifica în mod corespunzător în fața autorităților fiscale competente toate deficiențele sale legate de declarația recapitulativă, ceea ce ar putea include, la momentul respectiv, și comunicarea de către furnizor a informațiilor corecte astfel cum se prevede la articolul 264 din Directiva 2006/112/CE.
- (8) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume îmbunătățirea funcționării regimului de TVA în contextul comerțului B2B transfrontalier, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele sale, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

- (9) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative¹, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (10) Prin urmare, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

¹ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

Articolul 1

Directiva 2006/112/CE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul articol:

„Articolul 17a

- (1) Transferul de către o persoană impozabilă de bunuri care fac parte din activele activității sale economice către un alt stat membru în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului nu este tratat ca o livrare de bunuri efectuată cu titlu oneros.
- (2) În sensul prezentului articol, se consideră că regimul de stocuri la dispoziția clientului există atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:
 - (a) bunurile sunt expediate sau transportate de o persoană impozabilă sau de o parte terță în numele său către un alt stat membru, în vederea livrării bunurilor respective în acel stat membru, într-un stadiu ulterior și după sosire, către altă persoană impozabilă care are dreptul să intre în posesia respectivelor bunuri în conformitate cu un acord existent între ambele persoane impozabile;
 - (b) persoana impozabilă care expediază sau transportă bunurile nu și-a stabilit activitatea economică și nici nu are un sediu fix în statul membru către care sunt expediate sau transportate bunurile;

- (c) persoana impozabilă căreia îi sunt destinate a fi livrate bunurile este identificată în scopuri de TVA în statul membru către care sunt expediate sau transportate bunurile și atât identitatea sa, cât și numărul de identificare în scopuri de TVA care i-a fost atribuit de statul membru respectiv sunt cunoscute de persoana impozabilă menționată la litera (b) în momentul în care începe expedierea sau transportul bunurilor;
 - (d) persoana impozabilă care expediază sau transportă bunurile înregistrează transferul bunurilor în registrul prevăzut la articolul 243 alineatul (3) și include identitatea persoanei impozabile care achiziționează bunurile, precum și numărul de identificare în scopuri de TVA atribuit acesteia de statul membru către care sunt expediate sau transportate bunurile în declarația recapitulativă prevăzută la articolul 262 alineatul (2).
- (3) În cazul în care sunt îndeplinite condițiile stabilite la alineatul (2), se aplică următoarele norme în momentul transferului dreptului de a dispune de bunuri ca proprietar către persoana impozabilă menționată la litera (c) de la alineatul (2), cu condiția ca transferul să aibă loc în termenul menționat la alineatul (4):
- (a) se consideră că a fost realizată o livrare de bunuri în conformitate cu articolul 138 alineatul (1) de către persoana impozabilă care a expedit sau a transportat bunurile, fie ea însăși, fie prin intermediul unei terțe părți, în statul membru din care au fost expediate sau transportate bunurile;
 - (b) se consideră că a fost realizată o achiziție intracomunitară de bunuri de către persoana impozabilă căreia îi sunt livrate bunurile respective în statul membru către care au fost expediate sau transportate bunurile.

- (4) În cazul în care în termen de 12 luni de la sosirea bunurilor în statul membru către care au fost expediate sau transportate, bunurile nu au fost livrate persoanei impozabile căreia i-au fost destinate menționate la alineatul (2) litera (c) și la alineatul (6) și nu a survenit niciuna dintre circumstanțele prevăzute la alineatul (7), un transfer în înțelesul articolului 17 este considerat a avea loc în ziua următoare expirării perioadei de 12 luni.
- (5) Nu se consideră că are loc un transfer în înțelesul articolului 17 în cazul în care se îndeplinesc următoarele condiții:
- (a) dreptul de a dispune de bunuri nu a fost transferat, iar bunurile respective sunt returnate în statul membru din care au fost expediate sau transportate, în termenul menționat la alineatul (4); și
 - (b) persoana impozabilă care a expediat sau transportat bunurile înregistrează returul acestora în registrul prevăzut la articolul 243 alineatul (3).
- (6) În cazul în care în termenul menționat la alineatul (4), persoana impozabilă menționată la alineatul (2) litera (c) este înlocuită cu o altă persoană impozabilă, nu se consideră că are loc un transfer în înțelesul articolului 17 în momentul înlocuirii, cu următoarele condiții:
- (a) sunt îndeplinite toate celelalte condiții aplicabile de la alineatul (2); și
 - (b) înlocuirea se înregistrează de către persoana impozabilă prevăzută la alineatul (2) litera (b) în registrul prevăzut la articolul 243 alineatul (3).

- (7) În cazul în care în termenul prevăzut la alineatul (4) nu mai este îndeplinită oricare dintre condițiile stabilite la alineatele (2) și (6), în conformitate cu articolul 17 se consideră a avea loc un transfer de bunuri în momentul în care condiția relevantă nu mai este îndeplinită.

În cazul în care bunurile sunt livrate unei alte persoane decât persoana impozabilă menționată la alineatul (2) litera (c) sau la alineatul (6), condițiile stabilite la alineatele (2) și (6) se consideră că încetează să mai fie îndeplinite imediat înainte de o astfel de livrare.

În cazul în care bunurile sunt expediate sau transportate în altă țară decât statul membru din care au fost transferate inițial, condițiile stabilite la alineatele (2) și (6) se consideră că încetează să mai fie îndeplinite imediat înainte de începerea unei astfel de expedieri sau a unui astfel de transport în altă țară.

În caz de distrugere, pierdere sau furt al bunurilor, condițiile stabilite la alineatele (2) și (6) se consideră că încetează să mai fie îndeplinite la data la care bunurile au fost efectiv pierdute, furate sau distruse sau, dacă este imposibil să se determine respectiva dată, de la data în care s-a descoperit lipsa sau distrugerea bunurilor.”

2. În secțiunea 2 de la titlul V capitolul 1, se introduce următorul articol:

„Articolul 36a

- (1) În cazul în care aceleași bunuri sunt livrate succesiv și sunt expediate sau transportate dintr-un stat membru în alt stat membru direct de la primul furnizor la ultimul client din lanț, expedierea sau transportul este atribuit numai livrării efectuate către operatorul intermediar.
- (2) Prin derogare de la dispozițiile alineatului (1), expedierea sau transportul este atribuit numai livrării de bunuri efectuate de către operatorul intermediar în cazul în care operatorul intermediar a comunicat furnizorului său numărul de identificare în scopuri de TVA care i-a fost eliberat de către statul membru din care sunt expediate sau transportate bunurile.
- (3) În sensul prezentului articol, „operator intermediar” înseamnă un furnizor din lanț, altul decât primul furnizor din lanț, care expediază sau transportă bunurile, fie el însuși, fie prin intermediul unei părți terțe care acționează în numele său.
- (4) Prezentul articol nu se aplică situațiilor care intră sub incidența articolului 14a.”

3. Articolul 138 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Statele membre scutesc livrarea de bunuri expediate sau transportate către o destinație aflată în afara teritoriului lor, dar în interiorul Comunității, de către sau în numele vânzătorului sau al persoanei care achiziționează bunurile, atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) bunurile sunt livrate unei persoane impozabile sau unei persoane juridice neimpozabile care acționează ca atare în alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor;
- (b) persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă pentru care este efectuată livrarea este identificată în scopuri de TVA în alt stat membru decât cel în care începe expedierea sau transportul bunurilor și a indicat furnizorului acest număr de identificare în scopuri de TVA;”

(b) se introduce un alineat după cum urmează:

„(1a) Scutirea prevăzută la alineatul (1) nu se aplică în cazul în care furnizorul nu a respectat obligația prevăzută la articolele 262 și 263 de a depune o declarație recapitulativă sau declarația recapitulativă depusă de acesta nu conține informațiile corecte referitoare la această livrare, astfel cum se solicită în temeiul articolului 264, cu excepția cazului în care furnizorul poate justifica în mod corespunzător deficiența într-un mod considerat satisfăcător de autoritățile competente.”

4. La articolul 243, se adaugă un alineat după cum urmează:

„(3) Fiecare persoană impozabilă care transferă bunuri în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului menționat la articolul 17a păstrează un registru care permite autorităților fiscale să verifice aplicarea corectă a articolului respectiv.

Fiecare persoană impozabilă căreia îi sunt livrate bunurile în cadrul regimului de stoc la dispoziția clientului menționat la articolul 17a ține un registru al bunurilor respective.”

5. Articolul 262 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 262

(1) Orice persoană impozabilă identificată în scopuri de TVA depune o declarație recapitulativă în care menționează:

- (a) clienții înregistrați în scopuri de TVA, cărora le-a livrat bunuri în condițiile menționate la articolul 138 alineatul (1) și la articolul 138 alineatul (2) litera (c);
- (b) persoanele identificate în scopuri de TVA cărora le-a livrat bunuri ce i-au fost livrate prin intermediul achizițiilor intracomunitare de bunuri menționate la articolul 42;
- (c) persoanele impozabile și persoanele juridice neimpozabile identificate în scopuri de TVA cărora le-a prestat servicii, altele decât serviciile care sunt scutite de TVA în statul membru în care operațiunea este impozabilă și pentru care beneficiarul are obligația de a plăti TVA în temeiul articolului 196.

- (2) Pe lângă informațiile menționate la alineatul (1), fiecare persoană impozabilă transmite informații cu privire la numărul de identificare în scopuri de TVA al persoanelor impozabile cărora le sunt destinate bunurile expediate sau transportate în cadrul regimului de stocuri la dispoziția clientului conform condițiilor stabilite la articolul 17a și cu privire la orice modificare a informațiilor furnizate.”

6. Articolele 403 și 404 se elimină.

Articolul 2

- (1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2019, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Statele membre aplică aceste acte de la 1 ianuarie 2020.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea includ o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale.

Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...,

Pentru Consiliu
Președintele
